

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10CoCsp/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619200862
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8619200862.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Anny Ilčinovej v právnej veci žalobcu: K. K., H.. XX.XX.XXXX, C. XXX XX N. D. X, právne zastúpeného Mgr. Matúšom Mackom, advokátom, Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, IČO: 50424777, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 900,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 5Csp/44/2019-78 zo dňa 27.3.2020, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol takto:

- „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 900 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Žalobcovi priznáva náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu.
- III. Žalovaný je povinný zaplatiť súdny poplatok v sume 54 eur na účet tunajšieho súdu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 14.5.2019 domáhal proti žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia v sume 900,- eur.

3. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5Csp/79/2017, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.803,14 eur s prísl., bol žalobca v postavení spotrebiteľa. V predmetnom konaní bol žalobca úspešný, keď Okresný súd Svidník vyhovel podanej žalobe rozsudkom sp. zn. 5Csp/79/2017-41, z 21.11.2018. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 28.12.2018 a vykonateľnosť dňa 1.1.2019. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol: „Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len ZoSU). 7. Konkrétne podľa § 9 ods. 2/ ZoSU, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať: adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (§ 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ), dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2

písm. j/ ZoSU), ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSU), výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSU). 8. Podľa §11 ods. 1 písm. b/ ZoSU sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/. 9. Vyššie uvedené náležitosti v úverovej zmluve absentujú. 10. V úverovej zmluve je uvedená výška ročnej úrokovej sadzby 36,36 %. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny, pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou nad 5 rokov, v decembri 2013, vo výške 14,10 % p.a. Z uvedeného vyplýva, že úrok stanovený veriteľom v zmluve o úvere je viac ako 2,5 - násobne vyšší. Výška úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. V opačnom prípade je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MCdo/1/2009 zo dňa 31. júla 2009). Vzhľadom na uvedené súd považuje ročnú úrokovú sadzbu uvedenú v Úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX vo výške 36,36 %>, za absolútne neplatnú. " Dôkaz: rozsudok OS Svidník, sp. zn. 5Csp/79/2017, z 21.11.2018. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Spotrebiteľ“, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá“. Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.“ Ako spotrebiteľ si uplatnil satisfakciu za porušenie jeho spotrebiteľských práv. Svoje práva si musel brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadostučinenie požaduje vo výške 900,- eur, čo predstavuje polovicu sumy, o ktorú sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 3 ods. 5, tretia veta, § 4 ods. 2 písm. b/ všetko zákona č. 250/2007 Z. z. s tým, že je nesporné, že žalobca proti žalovanému v konaní, vedenom na tunajšom súde sp. zn. 5Csp/79/2017, bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa a terajší žalovaný bol ako žalovaný v postavení dodávateľa. Žalobca sa podanou žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 7.6.2017 domáhal proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1 803,14 eura s prísl. Rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 5Csp/79/2017-41 zo dňa 21.11.2018 súd žalobe vyhovel. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 28.12.2018.

5. Súd prvej inštancie zistil porušenie spotrebiteľských práv žalobcu, čo je zrejmé z odôvodnenia citovaného rozsudku, kde je uvedené:

bod 8. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len ZoSÚ). 7. Konkrétne podľa § 9 ods. 2) ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať: adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (§ 9 ods. 2 písm. c/ ZoSU), dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSU), ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSU), výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSU). 8. Podľa §11 ods. 1 písm. b/ ZoSU sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/, bod 9. Vyššie uvedené náležitosti v úverovej zmluve absentujú. bod 10. V úverovej zmluve je uvedená výška ročnej úrokovej sadzby 36,36 %. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny, pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou nad 5 rokov,

v decembri 2013, vo výške 14,10 % p.a. Z uvedeného vyplýva, že úrok stanovený veriteľom v zmluve o úvere je viac ako 2,5 - násobne vyšší. Výška úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. V opačnom prípade je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky' sp. zn. IMCdo/1/2009 zo dňa 31. júla 2009). Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie považuje ročnú úrokovú sadzbu uvedenú v Úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX vo výške 36,36 %, za absolútne neplatnú. “

6. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca sa podanou žalobou v spore tunajšieho súdu sp. zn. 5Csp/79/2017 domáhal proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1.803.14 eur, kde bol úspešný. Žalobca taktiež aj s prihliadnutím na postoj žalovaného v uvedenom konaní bol dlhodobo (cca 1,5 roka) nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavom právnej neistoty a to až do doby právoplatného ukončenia vo veci samej (viď rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 20Co/64/2019-89 zo dňa 30.7.2019). Výšku nároku žalobca odôvodňuje aj výškou samotnej majetkovej ujmy, ktorá žalobcovi reálne vznikla, pretože v súvislosti so získaným úverom od žalovaného uhradil bezdôvodne žalovanému sumu 1 803,14 eura. V danom prípade neexistovala len potenciálna hrozba ujmy, ale reálne majetková ujma aj vznikla. Je logické a pochopiteľné, že vzhľadom na absenciu zákonných inštrukcií, ako správne určiť výšku primeraného finančného zadosťučinenia, súd pri jeho určení vychádzal zo sumy, o ktorú sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil. Súd je toho názoru, že ak majú byť naplnené všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, je polovica zo sumy o ktorú sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil minimálna na dosiahnutie tohto cieľa. V tejto súvislosti súd cituje z uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016 zo dňa 4.10.2016, bod. 16 odôvodnenia: „Podľa názoru odvolacieho súdu odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne obohatiť na úkor spotrebiteľa.“ Z uvedených dôvodov súd priznal žalobcovi finančné zadosťučinenie v sume 900,- eur (cca 50 % zo sumy 1.803,14 eur), ktorú považoval za primeranú.

7. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu, pretože mal plný úspech vo veci a uplatnil si ich náhradu. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Žalobca je podľa § 4 ods. 2 písm. v/ vyššie uvedeného zákona od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe vyhovel. Preto súd prvej inštancie zaviazal neúspešného žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu v sume 54 eur, t.j. 6 % zo sumy 900,- eur (položka 1 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu citovaného zákona) na účet tunajšieho súdu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

9. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je nedôvodné a nepodložené. Poukázal na to, že zákonné ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa vyžaduje splnenie niekoľkých podmienok zo strany žalobcu, ktoré v podanom odvolaní žalovaný bližšie špecifikoval. Poukázal na to, že účelom a zmyslom uvedeného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde, a v tomto konaní bol úspešný, avšak nepostačuje, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Primerané finančné zadosťučinenie nemôže tak ani v zmysle citovaných rozhodnutí slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu sa spotrebiteľov. Dal do pozornosti, že to bola práve žalobkyňa, ktorá si o poskytnutie úveru žiadala, s výškou poskytnutého úveru bola oboznámená a taktiež si bola vedomá, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky. Uviedol, že mu nie je zrejmé k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza, pričom to pre neho predstavuje výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostane je samotný veriteľ. Uviedol, že je zrejmé, že žalobkyňa žiadne, ani len potencióálne riziko ujmy nehrozilo, ale z celého zmluvného vzťahu so žalovaným sa snaží len vyťažiť výhody a iné finančné prostriedky, preto ani súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za svoje záväzky a následne im ešte priznať primerané finančné zadosťučinenie. Poukázal na to, že postavenie slabšej zmluvnej strany však neznamená, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej, bez ohľadu na platné právo. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie

súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie prípadne, aby rozhodnutie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

10. Žalobca sa k podanému odvolaniu žalovaného nevyjadril.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

14. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, s to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

15. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávny právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka taktiež naplnená nebola.

16. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

17. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami odvolateľa doplnia nižšie uvedené.

18. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

19. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

20. Samotné ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj dožadovanie vydania bezdôvodného obohatenia. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevyklučuje možnosť žiadať finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je potom možné považovať konanie žalobcu, kedy po zaviazaní žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia si uplatnila aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie za šikanózne a v rozpore so zákonom a dobrými mravmi.

21. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, bol to však žalovaný, ktorý nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predstrel žalobkyni na podpis formulárovú zmluvu, ktorá neobsahovala obligatórne náležitosti požadované zákonom, čo spôsobilo jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Z obsahu rozsudku v pôvodnej veci tiež vyplýva, že žalobkyňa vrátila žalovanému viac, ako bola v zmysle vyhlásenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti povinná vrátiť, preto bol daný dôvod na vyhovie žaloby žalobcu v predmetnej veci. Takéto konanie žalovaného bolo nepochybne spôsobilé privodiť žalobkyni ako spotrebiteľovi ujmu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a jeho priznaná výška je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobkyni - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa.

22. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroky vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa). Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).